

VII. ÉVF. 1906 4. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURRIBUS NIDUM ALTARIA

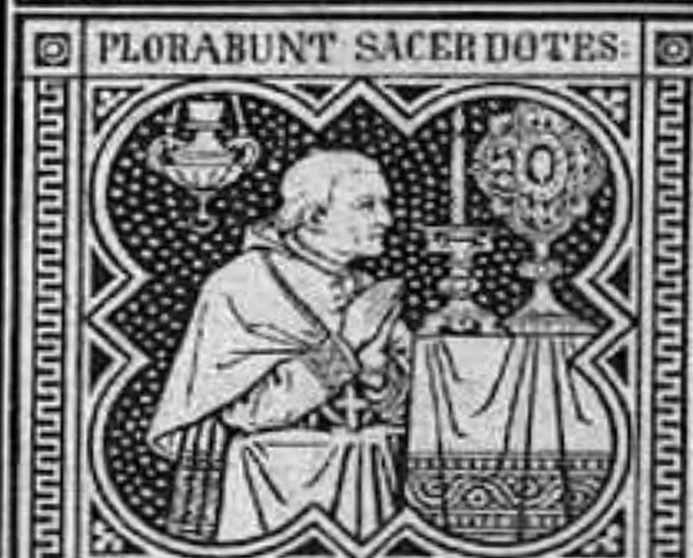
VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom. Dr. Vegele Lajos: Maria Reperatrix. — Dr. Bezák István: Az Oltáriszentség és a katakombák. — T. Kálmán: Szentségi egyletek. — Csukovics János: Baylon szent Paschalnak, a szentségi társulatok fővédőszentjének életrajza. — Nagyfalusi Lajos: Zsoltár-féle. — Horváth Jenő: Az áldozat. — T. K.: Innen-onnan. — Fischer Ágoston: Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — Oltáregyesületi ügyek. — Hirdetések.

✧ Maria Reparatrix ✧

NINCS még félesztendeje — 1905. deczember — hogy érdekes vendége volt a bécsi Secession házának. A beuroni benczés festőiskola először lépett a kolostor falaiból a nagy világ, a közönség elé. Nincs módomban itt elmondani, érdekesebb volt-e, mint szép ezen egyházi szeczeszió, de egy bizonyos: nyugalmas, majdnem merev formáin, képein jól esett megpihenni a lázas, zaklatott lelkű embernek. A kiállított képek közepére egy keresztelési kápolna falfestményeinek ciklusa került. Bennünket a második kép érdekel. Két nő; az egyik térden, a másik állva; az sir, ez imádkozásra kulcsolja kezzeit; közöttük egy almafa, melynek törzsére kígyó kanyarodik, fullánkját az álló női alak sarka felé nyujtogatva. — A szentírás első és utolsó lapja, üdvözülésünk két *korszakos* eseménye van itt egy lapon, *egy* illusztrációban. Két nő. Az egyik a fa, a bűn árnyékában *elesik* s jobb kezével arcza pirulását, szégyenét takarja; a másik dicsőült tekintettel *áll meg* alatta, csillagos ruhájával oszlatva a fa árnyékát. Ez az *Immaculata*. Az a romlás, a bukás anyja, Éva, ez a megújulás, *Maria Reparatrix*. Ime így fordította a beuroni benczés ecsetjével színekre, képre szent Bernát szavait: «curre Heva ad Mariam, curre mater ad filiam. Szaladj Éva Máriához, szaladj anya leányodhoz. E leány felel meg anyjáért, *Ő mossa le anyja gyalázatát, Ő tesz érte eleget*; mert ha nő miatt bukott el az ember, nő is emeli fel azt.» (II. Hom. super Missus.)

S mielőtt eljön az idő, hogy templomaink megnyitják kapuikat, odaadják falaikat ezen iskolának, állítsuk legalább lélekben e képet a budapesti Reparatrix-apácák házába, mely május 2-án ünnepelel a Maria Reparatrix ünnepét, sugároztassuk e képet azok szívébe, kik fogékonyak a Reparatio,

az imádságos és letterős kárpótlás, jóvátevés nagy gondolatai s terveiről A jó Isten nem ok nélkül engedte meg, hogy vagy 50 éve szűz anyja szivéről egy új sugár — világosság, melegség — éppen akkor — 1854 december 8. — törjön magának utat egy IX. Piussal rokon nőhöz, D'Oultremont Emilia bárónőhöz a belgiai Bauffe-kastélyban, midőn a nagy marianus pápa a szeplőtelen fogantatás dogmáját hirdeti ki. Sajátságos találkozása e két eseménynek, egy nagyon sajátságos, de egyuttal érthető és természetes egyesülése két gondolatnak, hiszen csak *szeplőtelen* szűzben *épülhetett ki újra*, — ez a reparatio egyik jelentése — a bűnös, büntől szeplős első nő s viszont Isten előtt mi sem emészti annyira a bűn *szeplőjét*, mi sem teszi tisztábbá a lelket, mint a jóvátevés és áldozatos *kárpótlás*, ez a reparatio szó másik jelentése.

Mindkét értelemben kiváltságos módon magaslik ki előttünk a Virgo Reparatrix alakja, melyhez, a mennyire tőlünk telik, nekünk is közelednünk kell; nekünk is ki kell *épülnünk* a bűnből, ki kell építenünk magunkban az ideális embert, az Isten szándékára teremtet *igaz* embertypust; qui secundum Deum creatus est in iustitia et sanctitate veritatis s azután égnünk kell az áldozatos vágytól, hogy mások vétkeiért kárpótoljuk a megsértett isteni felséget. A kik a kárpótlás e vágyától égni s tőle mintegy felemésztni tudnak, azoknak magának Krisztusnak szelleme sokszorosodik, kit mennyei Atyja azzal tett Megváltóvá, hogy *rája*, vállaira helyezte mindnyájunk gonoszságát s népe miatt őt sujtotta (Izaiás, 53.). Ettől a vágytól égett a boldogságos Szűz, midőn az angyali üzenetre *Legyen nekem* szóval felelt, mert hiszen érezte ugyan, hogy e szó egy új világ életrehívását s életrekelését jelenti, tudta azt is, hogy e *Legyen* szótól földi létre, életre szólított örök Ige az, kiről Izaiásban olvasta oly gyakran, hogy mint vesszőszál és gyökér a száraz földből, úgy nő majd fel hogy arcán, alakján semmi szépség se lesz hogy senki se kíván majd rája nézni hogy utálják és megvetik az emberek szenvedni fog s betegség éri (Izaiás 53, 1—3.), hogy tetőtől-talpig nem lesz benne épség s feldagadt sebeire nem fog senki kötést tenni, rájuk olajat önteni senki sem fog. Plaga tumens non est circumligata, necque fota oleo (Izaiás 1, 6.). Mennyi keserűség, gond, bánat szivódhatott fel már a megtestesülés első pillanatában Mária anyai szívébe? Pedig mily hosszú volt még az út egészen a kereszt tövéig, hol szintén ott «áll a keserves anya, fájdalmában siránkozva». Mérjük össze, mennyivel több keserűség volt a Szűz e beleegyezésében az angyali üdvözlésbe, mint a mennyi képzelt öröm Éva beleegyezésében az ördög kísértésébe; de vessük össze azt is, hogy Mária e *Legyen* szava mennyivel lett gazdagabb forrása, tengere a lelki jólétnek, mint a milyen bő forrása volt Éva vétke a nyomorúságnak s gyalázatnak: s megértjük, hogy a boldogságos Szűz tényleg a Reparatio szó mindkét értelmében kiváltságos módon *Reparatrix* Szűz.

Maria Reparatrix. Tisztábbra nem moshatta a «*leány*» anyja gyalázatát, többel anyja vétkeért eleget nem tehetett. Szűz Máriának nagy része van benne, hogy egészen kiépülhettünk az öröklött bünből s hogy jóvá tehattük azt.

A keresztnél azonban mintha megszűnnék a Reparatrix nagy munkája. Maga a boldogságos Szűz panaszkodik róla. «Jézus nem hagyta el a földet, midőn felment az égbe, mondá d'Oultremont Emiliának. Jobban elhagyta Őt, ki nem tudja többé anyai gonddal, tisztelettel, gyengédséggel Őt e földön körülvenni, nem tudja többé vigasztalni a sok tiszteletlenség, illetlenség s bántalomért, melyek Őt e földön érik, anyai gonddal nem gyógyíthatja sebeit, melyeket ütnek rajta». «Majd mindent felejtő s akadályt nem ismerő anyai szive azon kívánságáról beszélt — folytatja d'Oultremont — hogy e földön helyét Fia mellett oly lelkek *töltsék be*, kik gyermeki tisztelettel s gyengédséggel vannak iránta s hogy boldog lesz, ha Őt oly hűséges jegyeseiktől látja majd körülvéve, kikben a szeretetnek ugyanaz a választékossága lakik, mint a mely az Ő anyai szívében él». (D'Oultremont bárónő *Emlékirataiból*, I. Maurice Barret S. J. Rapport sur la Société de Marie Reparatrice munkájából, 9. l.).

Igaz tehát még mindig, hogy a Szüzanya Fiában ma «sincs épség, tetőtől-talpig, feldagadt sebeire nincs ki kötést tegyen, nincs ki olajat öntsön». Tudjuk, tapasztaljuk, hogy az Oltáriszentségről van szó. Száraz szivünkben nem ver gyökeret, nem hajt vesszőszálat az Ő szeretete, sicut virgultum et radix de terra sicienti; arczát, alakját nem találjuk szépnek, non est ei species necque decor, nem kívánjuk látni, látogatni, necque aspectus, sőt megvetjük és megsebezzük Őt (Izaiás, 53.). Vianney Jánosnak elég volt *látni* a Szentiséget; «Ő lát engem és én is látom, nézem Őt». Az ily *látogatás* már igazán imádság. S mégis a legtöbb embert nem hagyja-e hidegen az Urnak nemcsak látása, hanem *jósága* is? Valóban, az emberek hidegsége miatt az Oltáriszentségből mintha napról-napra jobban visszahuzódnék a kegyelmes lelki *táplálék*, a kenyér s folyton jobban domborodnék elő belőle a Hostia, *az áldozat*. Templomainkban nincs már *asztal*, melynél a szentek — t. i. a régi keresztények — «kenyeret törnek lelkendezéssel» (Ap. Csel.), jóformán egyedül maradt az *oltár*, melyen az Urat áldozatul hozzuk. S e folytonos áldozat nem kíván-e viszont áldozatot? Hostia pro hostia. Nem érthető-e, hogy különösen napjainkban *minden kereszténynek* áldozatnak, szeretettől, hálától, égő áldozatnak kell lennie az Eucharisztia céljaira? Nem érthető-e, hogy épen ma van szükség *társulatokra*, melyek tagjai ezen áldozati tüzet, égést magukban különös gonddal élesztgetik? Nem érthető-e, hogy Maria Reparatrix szellemében épen napjainkban alakult egy *rend*, melynek tagjai hivatásszerűen emésztik magukat az áldozati tűzben? Nem igazán korszerű-e *a programm*, melyet d'Oultremont ad leányainak:

«Ne mulasztjuk el egyetlen alkalmát se a kárpótlásnak. Napjaink első gondolata legyen az Ur azokért, kiknek első gondolatja sohasem Ő».

«Ha nem jól esik felkelni, ajánljuk fel ezt azok érzékiességéért, kik egész délelőtt hevernek kényelmes fektükben».

«Ha hideg bánt bennünket, vagy forróság gyötör, viseljük el kárpótlásért, mindazért, mit a világiak elkövetnek kerülésükért».

«A szentmisét hallgassuk a legnagyobb összeszedettséggel azon milliónyi emberért, kik csak azért hallgatnak misét, hogy lássák őket».

«A lehető legnagyobb szeretettel, hittel s lelkitisztasággal áldozzunk azokért, kik méltatlanul áldoznak. Imádjuk az Oltáriszentséget azokért, kik bántják Őt s nem akarnak hinni az ő valóságos jelenlétében».

«Kárpótlás minden pillanatban; éjjel-nappal, minden szívverésnél, minden lélekzetnél, ajkaink minden mozdulatánál. Érzelmes kárpótlás Jézus szent szívének a világ közömbösségéért». (Az alapító nő Iratai-ból: Sur l'esprit interieur, Barretnél, i. m., 17. l.)

E nagyszerű program valósításához a Reparatrix-apácák a boldogságos Szüzre számítanak, hozzája fordulnak, tőle tanulnak *példát* s nyernek *segítséget*. «Egész életünket, írja d'Oultremont (Barret, i. m. 21.), egy gondolat irányítsa: Máriát pótolni Jézus mellett». S e célra «lelkekre van szükségünk, kiken a szenvedés nem győz, kiket az el nem kedvetlenít, nem sujt a földhöz, kik állva tudnak maradni a kereszt tövénél, Máriával, anyánkkal».

Ez az önzetlen, tántorithatatlan anyai szeretet a legszebb ékessége e rendnek. Belőle fakad az a bámulatos sokféle munka, melynek kitalálásában épen az anyai szeretet kifogyhatatlanul leleményes. Nézzük csak, mit szolgáltatott e szeretet kárpótlásul 1903-ban a bántalmazott Szentségnek: 13900 lelkigyakorlatot, 6381 első áldozásra készítést, 1117 esti iskolát, 1990 patronaget, 2315 egyéb iskolát stb.

Ezek a számok bizonyítsák, hogy a boldogságos Szüz kegyelme mennyire erős volt e még alig 50 éves rendben, ugyane számok legyenek biztositékai a mi reményünknek is, hogy az a ház, mely május 2-án üli bucsuünnepét, valóságos melegháza lesz az isteni kegyelemnek s legyenek bár hazánkban a katolikus élet romjai még oly kietlenek, lelket hoz beléjük a mindenható isteni kegyelem, hisz útjait a boldogságos Szüz, Maria Reparatrix egyengeti, kit őseink buzgósága nem ok nélkül hívott a magyarok Nagyasszonyának.

Ki tudja, a magyar katolikus élet reparációjának immár késlelhetetlen munkájából nincs-e jelentős rész isteni szándékból a budapesti Reparatrix-apácák kezeibe, ajkaira, szívére bizva?

Dr. Vegele Lajos.

Az Oltáriszentség és a katakombák.

A KATAKOMBÁK az üldözések idején az istentisztelet végzésére szánt helyek voltak s e tekintetben legnevezetesebbek a római katakombák, amelyek a keresztény fővárost környező dombok alatt terülnek el. Értjük pedig a katakombákon azokat a földalatti folyosókat és üregeket, a melyeket maguk az első keresztények ástak, hogy az istentisztelet végzésén kívül temetkező helyül, majd pedig menedékkül szolgáljanak. Körülbelül 46 katakombába volt a III. században s különböző elnevezésük volt. Vagy attól nevezték el, a kinek azon föld tulajdonát képezte (coemeterium Lucinae, Flaviae Domitillae); vagy az akkor élő pápáktól kapták nevüket (coemeterium s. Callisti); az illető vértanúk nevei is szolgáltak a hely elnevezésére (coem s. Proti et Hyacinthi); vagy pedig az utaktól, amerre feküdtek (ad viam Appiam). E földalatti üregek sötét folyosók, a melyek egymást sokszorosán keresztezik. A folyosók egymás hosszában de Rossi Mihály számítása szerint 878 kilométert tennének ki. Maguire tudós szerint 180 mértföldet. Innen van, hogy könnyen eltévedhet az ember, azért mindig egy az utakat ismerő kalauz vezérli a látogatókat. A folyosók szélessége 2—4 láb, magasságuk 6—12 láb között váltakozik. Némely helyen oly szűkek, hogy csak egy ember mehet rajtuk végig.

A folyosók falaiba mindkét oldalról vízszintes fülkék vagy sirüregek vannak ásva, ezek voltak a sirok, ahová a keresztények halottaikat temették. A sirok nyílása siriratos kőtáblákkal záratott el. A folyosókon több helyütt ajtószerű nyílás látható, amelyek az ugynevezett kamarákba vezetnek. Ezekben is voltak fülkék, de oltáralaku sirok is, a hol rendszeren vértanúk nyugodtak. Ezen siroktól megkülönböztetjük azon helyeket, a melyek kápolnáknak nevezetnek. Minden kápolnában volt egy oltársír, a melyen a szentmisét végezték.

A katakombák az üldözések idejében a kereszténység szülőföldje voltak, a későbbi századokban a kegyelet tárgya, a hová a keresztények elzarándokoltak egész a VIII. századig. Ez időtől fogva azonban feledésbe mentek részint a barbár törzsek betörései következtében, a kik a katakombákat is kirabolták, részint pedig a pápák avignoni tartózkodása okozta, hogy egyáltalában nem törődtek velük.

Csak 1593-ban fedezte föl azokat Bosio Antal, a máltai lovagrend ügynöke. Főkép IX. Pius sürgette az ásatásokat, a melyek folyamán a katakombákban siriratokat, képeket, edényeket, véseteket találtak. Ezek az emlékek a katolikus Egyház első századának hitéről tesznek kétségtelen tanúságot, tiszta világot vetnek szent vallásunk hitigazságaira és az első keresztények életére. Sok van ezen emlékek közül, a melyek az Oltáriszentségre,

a valóságos jelenlétre vonatkoznak. (V. ö. Katschthaler, Ágazatos hittan, IV. 313. s köv. l.) Nézzünk egy-kettőt.

Első sorban szent Lucina kriptájába vezetem az olvasót; ez a II. század elejéről való és szent Kallist katakombája közelében áll. A sirbolt szent Lucináról neveztetett el, a ki ezt a nevet 58-ban Krisztus után a keresztségben kapta. Azelőtt Pomponia Graezina volt a neve, Plautiusnak, a brittek legyőzőjének hitvestársa. Ezen sirboltban találunk egy képet, a melyen edény van ábrázolva. Az edény az oltáron van fölállítva, a mely mellett pásztorbot van támasztva annak jeléül, hogy az edényben tej foglaltatik. Ezután két báránka közeledik az oltárhoz, hogy igyék a tejből. — (V. ö. Ott, Die ersten Christen über und unter der Erde, 319. l.)

A megható kép kizárólag az Oltáriszentség tanát akarja megvilágítani. Az oltár jelenti az Ur asztalát, az edény pedig, hogy a benne foglalt tej ivásra való. Azonnal az isteni bárány tejére kell gondolnunk, Jézus Krisztus teste és vérének italára; a báránycák végül jelképezik a hívőket, a kik az Ur asztalához járulnak, hogy a mennyei itallal megédesítsék életüket.

A tej már az ószövetségben is képe volt a Messiás kegyelemajándékainak. Izaiás mondja (55. f. l. v.): «Mindnyájan szomjuhozók, jöjjetek a vizekre; és a kiknek nincsen pénzetek, siessetek, vegyetek és egyetek; jöjjetek el, vegyetek pénz nélkül és minden csere nélkül bort és tejet». Miután az előbbi fejezetben a Messiás országának gazdagságát leírta, hívja a szomjuhozókat, hogy ezen ország ingyen ajánlott javaiban részesüljenek. A tej alatt a szent atyák Krisztus testét értik; így alexandriai szent Kelemen és szent Ágoston. Az Oltáriszentséget szüzek tejének is szokás nevezni, mert szüzeket termel. Különben szent Domitilla katakombájában is van olyan kép, a melyen egy báránka van ábrázolva, mellette pásztorbot s ez utóbbin a tejes edény.

Szent Lucina kriptájában más képet is látunk, a melyen a pásztor vállán a bárányt és kezében a tejes edényt hordozza. Ez is az Oltáriszentségre vonatkozik. A legjobb Pásztor vállaira veszi a bárányt végtelen szeretetének jeléül, hogy mindig vele legyen és minden veszedelemtől megőrizze; ha pedig megéhezik, saját testének és vérének tejjével megetesse. A báránka a hívő lelket jelképezi, a ki csak Krisztus karján boldog s megelégedett, a kinek viselkedésén a szenvedélyességnek semmi nyoma sem látszik, olyan, mint az ártatlan lélek, a kin kora gyermekségétől fogva soha sem uralkodtak a világ csábjai.

Ugyanebben a katakombában olyan képet is találunk, még pedig két hasonlót, a melyek halat mutatnak, a mely a vízben uszik s hátán fonott kosarat hordoz. A kosárban öt hamuszínű kenyeret és egy vörös folyadékkal telt kelyhet látsz. Teljesen világos a kép értelme. Az Oltáriszentségre vonatkozik. A képen az a leglényegesebb, hogy a hal élő, mert Renan szerint a

haljelkép jelentése sem más, minthogy Krisztus a Genezáret taván sült halat adott tanítványainak eledelül.

A hal az élő Krisztust jelenti élő testtel és vérrel. A kenyerek nem közönséges kenyerek, hanem hamuban sült kenyerek (mamfulák), a melyeket a keleti népeknél, sőt a görög és rómaiaknál a papoknak följajánlottak. A fűzből font kosárnak is van különös jelentősége, a mennyiben a zsidók ilyenekben csak az áldozatokra szánt tárgyakat hozták. Szent Jeromos beszéli (Epist. ad Rustic. 20), hogy Exuper toulousei püspök az arany szent edényeket eladta és a pénzt a szegények közt szétosztotta s helyettük fűzkosarakat használt. Azután megjegyzi, hogy semmi sem hasonlítható össze annak kincseivel, a ki az Ur testét fonott kosárban és az Ur vérét üvegben hordozza.

Szent Kallixt katakombájában is találhatók hasonló képek a III. századból. Ezen katakombában két kápolna van, mint nevezni szokás, az Oltáriszentség I. és II. kápolnája. Az I. kápolnában van egy kép, melyen 8 férfiut látunk az asztalnál ülni. Az asztalon két hal van elkészítve s a földön egy kosár áll, a melyben nyolcz kenyér van. A képen Ábrahám pátriárka is látható, a mint karjait az ég felé emeli és fiát Izsákot földáldozni akarja. Ezenkívül még háromlábú asztal van a képre festve, a melyet egy férfi megáld, mivel kenyerek láthatók rajta. A képen az asztal mellett tárt karokkal imádkozó asszony áll. A második kápolnában szintén egy háromlábú asztal van lefestve, a melyen három kenyér áll és egy hal. A földön 7 kenyérral telt kosár látható.

Ezen képek is az Oltáriszentség lakomájára vonatkoznak. A régiek ugyanis a háromlábú asztallal az oltárt jelölték, a mint e képeken számos helyen van ábrázolva; továbbá a lakoma a hivek számára készült, kitűnik abból, hogy mindenütt kosarak állanak, a melyek a csodálatos kenyérszaporításra emlékeztetnek. A hivek Krisztusnak a kenyér színe alatt rejlő testét veszik magukhoz, a mit a szent atyák is így magyaráznak. A Tiberiás melletti lakoma képe vonatkozásban áll az Oltáriszentséggel. «Lakomát szerze az Ur — írja szent Ágoston — ama hét tanítványának a halból, t. i. a melyet parázsra téve láttak és melyhez hozzáadott azokból, melyeket fogtak és a kenyérből, melyről szintén mondják, hogy látták. A sült hal a szenvedő Krisztus. (Piscis assus, est Christus passus.)»

Szent Péter és Marcellin kriptájában a bárány képe többször látható, a mint hátán a tejes edényt hordozza. A bárány Krisztust jelenti; a szent atyák különösen Krisztus emberi természetére magyarázzák, melyet az Isten fia magára vette s így azután az Oltáriszentségnél láthatatlan részét ábrázolja látható külszín alatt. Vagyis az edény mennyei eledelt foglal magában, a mi onnan is kiviláglik, hogy dicsfényvel van jelölve.

Ezek szerint az Oltáriszentség hitágazata a katakombák sötét rejtekeiben is ragyogott. Az említetteken kívül még számos emlék hirdeti, hogy az

Oltáriszentségbe vetett hit az első keresztények legnagyobb kincse volt, vallási gyakorlatainak központját és jövőendő életüknek zálogát képezte.

Dr. Bezák István.

Szenségi egyletek

3. A római Örökimádás-társulat.

I. Története. Az apostoli Szentszék 1897 máj. 8-ki brévéjével Rómában az örökimádás-atyák szent András és szent Kolosról nevezett templomában székelő Örökimádás-társulat főtársulattá emelkedett. Tehát föl van hatalmazva arra, hogy a földkerekségen bárhol keletkező hasonló czimű és hasonló czélú társulatokat bekebelezze s ez által azokat a főtársulat bucsuiban és lelki javaiban részesítse.

II. Célja. E társulat lelki kapcsolatban áll a tiszteletreméltó *P. Eymard* († 1868.) alapította örökimádás-atyák szerzetes társulatával, hogy ennek a szentségi Ur Jézus imádása körül kifejtett buzgalmában részvegyen. A társulat *czélja* tehát: az isteni Udvözítő dicsőítése a szeretet szentségében.

III. Fölvétel. A társulatba fölvehető minden katolikus hívő. A fölvételnél ügyelni kell a következőkre: *a)* a fölveendőnek köteleznie kell magát, hogy havonkint egy megszakítás nélküli imaórát tart a Szentség előtt, legyen az imádásra kitéve, vagy a szentségházba zárva. A napot, órát és templomot minden tag szabadon választhatja, sőt szükség szerint havonkint változtathatja; *b)* nevét be kell iratnia a társulat törzskönyvébe; a beiratás vagy a szerzetestársulat rendházaiban történhetik, vagy másutt is, a hol önálló s a római anyatársulatba bekebelezett örökimádás-társulat működik.

A felvétel ügyében tölünk ott, a hol külön társulat még nincs szervezve, legczélszerűbb *Bozenbe*¹ fordulni; megalakítás és bekebelezés ügyében pedig *Rómába*² kell fordulni.

IV. Társulati ájtatosságok. Kivánatos, hogy a tagok valami formulával a szentségi Ur Jézus szolgálatába ajánlják magukat. Az imaórát pedig legmegfelelőbben az ugynevezett négyes áldozati szándék módjára lehet végezni. Abban áll ezen ájtatosság, hogy az első negyedórát imádásra, a másodikat hálaadásra, a harmadikat engesztelésre, a negyediket pedig megkérlelésre fordítjuk: ekként egyesül a szentségimádóknak lelke magával isteni Udvözítőnkkel, ki a legfölségesebb Oltáriszentségben mennyei Atyjának szüntelen imádást, engesztelést és megkérlelést nyújt.

¹ Czim: An den Convent vom Allerheiligsten Sacrament — Bozen (Südtirol).

² R. P. Direttore dell' Arciconfraternita del SS. Sacramento — S. Claudio, 160, Via del Pozzetto, — Roma.

Kéretnek a tagok, hogy a társulat szándékára naponként mondják el e két fohászimát: Áldassék és dicsőíttessék végnélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség! — Áldott legyen a boldogságos szűz Mária, Isten Anyjának, szent és szeplőtelen fogantatása!

A társulat főünnepé Urnapja. Azonkívül kiváló fénynyel üli meg a társulat Urunk szineváltozásának ünnepét; ezeken kívül társulati ünnepek még: a Szeplőtelen Fogantatás és Gyümölcsoltó-Boldogasszony ünnepé, továbbá szent Mihály főangyal, szent József, szent Péter és Pál apostolok és evangelista szent János napja.

V. Bucsuk. A társulatnak a szent bucsuk bizottságától 1898 aug. 27. jóváhagyott bucsujegyzéke a következőket tartalmazza:

A) *Teljes búcsút* nyerhetnek a társulat tagjai: a) a felvétel napján; feltételek: gyónás, áldozás, a társulati templom látogatása s ott ima a pápa szándékára. — b) Teljes bucsut nyernek egyszer napjában azon tagok, kik imaórát végeznek a Szentség előtt, midőn az nyilvános imádásra ki van téve, vagy ellenkező esetben a szentségházba van zárva; az imádáson kívül még a szentségekhez is kell járulniok. — c) Teljes bucsut nyerhetnek a tagok a részükre kijelölt szentségi hét első és utolsó napján, mikor is a tagok adományukkal hozzájárulnak a szentségimádás ünnepélyesebbé tételéhez, s a Szentséget szorgalmasan látogatják; feltételek: szentségekhez járulás, templomlátogatás és ima a pápa szándéka szerint; — d) úgyszintén haláluk óráján, ha gyónást és áldozást végezve, vagy legalább töredelmes szívvél hívják segítségül Jézus nevét, s halálukat Isten kezéből olybá veszik, mintha ezzel bűneikért bűnhődnének.

B) Valahányszor a tagok nyilvános templomban vagy kápolnában töredelmes és ájtatos szívvél mondanak el 6 Miatyánkot, Üdvözlégyet és Dicsőséget, megnyerik az összes római *állomási bucsukat*, úgyszintén a jeruzsálemi, compostellai bucsukat és a Portiunkula-templom állomási bucsuit.

C) *7 évi és 7 quadragenai bucsut* nyerhetnek a tagok napjában egyszer, ha töredelmesen és ájtatosan imádják a Szentséget egy teljes óráig.

Jegyzet. a Ott, hol társulati templom nincsen, a plébánia-templomban végzendő a szentséglátogatás. b Mindezen bucsuk, kivéve a halál óráján nyerhetőt, a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára is fordíthatók.

VI. Kiváltságok. A tagok azonkívül részesülnek az örökimádás-atyák szerzetestársulatának bucsuiban és jócselekedetei érdemében.

T. Kálmán.

Baylon szent Paschalnak, a szentségi társulatok fővédő-szentjének életrajza.

1. Szent Paschal gyermekora. Szent Paschal szeráfi szeretettől lángoló szent Teréziának, Jézus szentséges neve dicsőségeért buzogó loyolai szent Ignácznak s a nagy életszentségű földmivesnek, szent Izidornak hazájában, Spanyolországban született 1540-ben május hó 17-én Torre Hermosa nevű faluban.

Atyját Baylon Mártonnak, anyját Izabellának hívták. Kivüle még négy gyermekük volt. Nem voltak gazdagok, de Izabella mégis szívesen adott almizsnát a szegényeknek. Szükkeblű és szűkmarku rokonok megütköztek ezen s Izabellát férjénél pazarlásról vádolták. Márton sokkal jobban ismerte és becsülte neje jó szívét s e nemes kijelentéssel utasította el a kancsalszemű vádaskodókat: «Izabella Isten sugallatára cselekszik így; én azt neki meg nem tilthatom. Ki a szegénynek adakozik, az Istennek ad kölcsön. Feleségem adakozása sem engem, sem gyermekeimet megkárosítani nem fog!» Isten megmutatta, hogy Mártonnak volt igaza.

A Baylon-ok családja már a legrégebb idők óta kitünt az Egyházhoz való hűséges ragaszkodásával. Buzgón teljesítette Márton családja is a vallási gyakorlatokat: a naponkénti közös reggeli és esti ima, a templomnak buzgó látogatása, a szentségek gyakoribb fölvétele, miben a szülők jó példával elüljártak s az állapotbeli kötelességek gondos és hűséges teljesítése aranyzó-mánczczal vontá be családi életüket s biztosította nekik Isten szent áldását.

Ez volt az a kedves otthon, Isten szeretetének s az erények gyakorlásának kedves kertje, melyben a mi Paschalunk gyermekéveit töltötte. Mindenesetre nagy kegyelem volt ez Istentől: de nem is vezett az nála kárba! Paschalnak jóra fogékony szívében e befolyás alatt a legszebb erényvirágok fakadtak. S miként a reggeli harmatban fürdő virágok kelyheiket a fölkelő nap felé fordítják, úgy fordult az ő szíve is már korán azon nap felé, mely a kegyelem éltető sugarait árasztja a keresztény lélekre: a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejtőző Ur Jézus felé.

Vallásos édesanyja szívesen vitte kis fiát magával a templomba s hogy ez magát ott épületesen viselje, megértette vele, hogy ott Isten van jelen. Oda térdelt az oltár elé, kezébe vette jobbik kezecskéjét s az Ur Jézus előtt tanította őt a keresztvetésre. Ezt a kis Paschal, mielőtt beszélni tudott volna, sokszor ismételte napjában az egész család nagy örömére. Az oltár különös vonzóerővel bírt a kicsire. Gyakran megtörtént, hogy egész észrevétlenül eltűnt hazulról s rendszeren a templomban találták az oltár előtt térdelve, kezeit majd illedelmesen imára kulcsolva, majd meg keresztet vetve. «Fiam,

hogy jöttél te ide?» kérdé egyik alkalommal az édesanya a kicsitől; s ő, mint azt később megvallotta, hogy emlékszik reá, gyermeki egyszerűséggel felelé: «Négykézláb csuszva!» Mily páratlanul szép látvány lehetett ez az angyalokra nézve s mily kedves az édes Jézus előtt.

Az édes Megváltó mondotta: «A hol a kincsed, ott lesz a szived is!» Mily fogékony s gyengéden érző szívvel kellett birnia a kis Paschalnak, hogy elméjének teljes kifejlődése előtt már meg tudta becsülni az oltárszekrényben rejtőző felséges kincsnek az értékét s átérezni birtoklásának boldogságát. Kontár-lélek, bármily tudománynyal, műveltséggel és ranggal bir is, erre nyolczvanéves korában sem képes! Bizony, az ártatlan lelkek, az Istent szerető szívek elragadják a kevély, önszeretettel eltelt lelkek elől az igaz bölcseséget s igaz boldogságot.

2. Pásztor-élete. Hétéves korában kapta kezébe a kis Paschal a pásztorbotot. Szülei juhászok szánták: az isteni Barányt szerető, báránykát helyezték a juhok élére. Ő készségesen engedelmeskedett kedves szülei rendelkezésének, hisz oly őszintén tisztelte és szerette szüleit. Igazi jó gyermek volt, a ki előtt teljesen ismeretlen a kevélységből és istentelenségből származó ellenszegülés, daczolás és a rút háladatlanság.

De az engedelmesség mégis áldozatába került: Nem látogathatta meg annyiszor a legfölségesebb Oltáriszentségben rejtőző Jézust, a kit ő ugy szeretett s a kinél oly sok boldog órát töltött. Ő ezen nehézséget nem nyilvánította sem szülei, sem mások előtt; azt gondolta, hogy ez mindenkinél ugy van s mások is áldozatot hoznak, hogy ha távol kell lenniök a templomtól. Enyhítette fájalmát az az érzés, hogy a jó Isten az ő szívének szeretetnyilvánulásait nem korlátozza, mert ime távolról is ugy mutathatja be neki hódolatának áldozatát, ugy szeretheti s ugy társaloghat vele, mintha az oltár előtt térdelne. Tudta, hogy az ő szeretett megváltó Istene az oltárszekrényből ott a távolban is ép ugy látja őt, reá tekint s elfogadja hódolatát, mintha a tabernakulum közvetlen közelében lenne.

Ily leplezetlenül közli Isten a szerető szívvel az igazságot, melyet a gögös elme föl nem fog s ily korlátlanul a boldogságot, melyet a földiekhez tapadt szív meg nem találhat.

Paschal életéből látjuk, hogy az angyalok nincsenek egyedül az oltárszekrény előtt az elhagyatott templomban, sem nappal, sem éjjel. Vannak Jézust szerető lelkek, kik testileg, hivatásbeli munkájuk vagy betegségük miatt távol vannak tőle, de elméjük, szívéük ott időz szeretett Istenüknél! Ki tudná azt megmondani, mily gyakran s mily buzgón gyakorolta Paschal hegyeken és mezőkön az ő nyája mellett az Istenimádás e nemét! De hogy buzgón gyakorolta, azt bizonyítja lelkiismeretének gyengédsége s magaviseletének szentsége.

3. Az életszentség sugarai. Meglátszik az emberen, hogy ha sokat van

a napon; az Ur Jézussal való gyakori társalgás is megnyilatkozik, még pedig az életmód szentségében.

Paschal lelkiismerete rendkívül gyengéd volt. A legkisebb igazságtalanság tudata is nagy aggodalommal töltötte el. Nyája fölött éber gonddal őrködött, hogy senki birtokán az kárt ne tegyen. Ha juhái esetleg idegen birtokon legeltek, fölírta magának a tulajdonos nevét s a kár nagyságát. Mikor azután az év végén kikapta a bérét, elment az illetőhöz s megtérítette. Egy alkalommal különösen igen aggódott, mert nem tudta a birtok tulajdonosának a nevét. Eközben megpillant az uton egy szomszédközségbeli embert. Hozzá siette s kérdé: «Meg tudná ön mondani, kié ez a föld?» «Hogyne!» volt a válasz. Tintája nem lévén kéznél, megszúrta az ujját s vérrel jegyezte föl a birtokos nevét. A kérdezett elcsodálkozott ezen a gyengédségen s megjegyzé, hogy ez mégis tulságos lelkiismeretesség, de Paschal azt felelé neki, mit ilyenkor mondani szokott: «Jobb itt az adósságot törleszteni, mint a tulvilágon!»

Ugyanezen okból nem vállalta el a kecskenyáj legeltetését, jóllehet nagyobb lett volna a fizetése. Édesanyjának, a ki biztatta reá, azt mondá: «Ha látnom kellene, hogy kárt tettek, mert nehezebb őket visszatartani mint a juhokat, az igen fájna nekem és sok aggodalmat okozna».

Társai az ő jelenlétében nem mertek csintalankodni. Szelid, de erős jellemű volt. A bünt teljes komolysággal szokta visszautasítani. Történt, hogy a pásztorok felügyelője egy alkalommal rá akarta birni, menjen a szomszéd szőlőbe szőlőt lopni. Paschal elszántan felelt: «Soha! Inkább hagyom magamat darabokra szaggatni, de azt soha meg nem teszem!» Erre a felügyelő maga hozott szőlőt s megkinálta Paschalt, de ez nem fogadta el tőle. A felügyelő rosszul lett a szőlőtől; Paschal egyszerűen megjegyzé: «Igazságtalan jószág soha sem hoz áldást!»

A hazugságot is gyűlölte. Soha sem esküdözött. Ő a Szentíráshoz tartotta magát, hogy igen legyen igen s nem legyen nem. Azt szokta mondani: «Ha igent vagy nemet mondok, hihettek nekem, mert nem szoktam sem tréfálkozni, sem hazudni!»

Soha sem volt tétlen. Idejét a legszebben fölosztotta munka és ima között.

4. A szeretet jutalma. Paschal a nyáj mellett is folyton ápolta szeretetét a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelen lévő Ur Jézus iránt. Midőn oly szerencsés lett, hogy a lorettói (Spanyolországban) kolostor közelében legeltethette nyáját, gyakran elment szent gyónásra és szent áldozásra. Magát Jézusnak teljesen birtokába adni s Jézust szívében birni, ez volt földi boldogságának teljessége.

Igen nagyra becsülte a szentmiseáldozatot, a keresztény-katholikus istentiszteletnek ezt a középpontját, a melyen Istennek kiváló szent tetszése nyug-

szik s a melyből úgy az élőkre, mint a megholtakra a kegyelmek rendkívüli bősége árad. Hisz az oltár a szentmise alatt másik Kálváriahegye! Paschal pásztortársai, kik nagyon kedvelték őt, eme vonzalmát észrevevén, úgy osztották be az őrizetet, hogy nemcsak vasárnap, hanem igen gyakran hétköznap is mehetett szentmisére. Ennél nagyobb szivességet nem tehettek volna neki. Ilyenkor is nehezen tudott elválni a legfölségesebb Oltáriszentségben rejtőző Istenétől, de kötelességének tudata győzött érzelmein. Sietett kötelességét teljesíteni Jézus iránti szeretetből. Ott azonban szabad pillanataiban ismét csak oda fordult lelkében az oltárszekrényben lévő Ur Jézushoz.

Az isteni Megváltó meg is jutalmazta szolgájának ezt a szeretetét. Az az Isten Fia, ki láthatatlan lévén testi szemeinknek, emberré lett, hogy lássák szűz Mária és szent József, lássák a jó pásztorok, a három szent király, az apostolok, sőt lássák a gonosz irástudók, farizeusok, Pilátus, Herodes és a poroszlók; Ő, a ki dicső föltámadása után zárt ajtón keresztül is megjelent apostolainak; ugyanaz lévén a legfölségesebb Oltáriszentségben, meglátogatta a mi Paschalunkat is nyája mellett. Mikor először történt ez vele, semmi különöset nem találván benne, pásztortársait is hívta: «Jöjjetek — kiáltott elragadtatva — imádjátok Őt velem, ott van, az angyalok hozzák Őt nekünk: a legfölségesebb Oltáriszentségben!»

S ez nem egyszer történt meg vele. Később, mikor mint szerzetesnek eretnek-vidékeken kellett utaznia, szintén részesült hasonló szerencsében.

Oh, be kegyes az Oltáriszentségben levő Jézus!

5. *Szerzetes élete.* A szerzetesélet jól fölfogva s hiven teljesítve: áldozat, még pedig Isten előtt kedves áldozat!

A hajlandóság hozzá már korán mutatkozott a mi Paschalunknál. Volt neki egy unokatestvére, a kit szülei tiszteletből asszisi szent Ferencz iránt, a ferencziek rendi ruhájában járattak. Ez megbetegedett. Paschal meglátogatta őt s miután már régen kívánczozott, hozzájuthatott. Francesco szerzetesi ruhájához s nagy örömmel hordozta. De rokona meggyógyult. Paschal könyek közt adta vissza a ruhát s ismétlé: «Én ferenczrendi szerzetes akarok lenni!»

Paschal a szegénységet s a szegényeket később is mindig szerette s így nem csoda, hogy ifjává fejlődvén, szive szent Ferencz rendjébe vonzotta. Pásztortársai között volt egy, kit komolysága s vallásossága miatt különösen megkedvelt, Apparizio Jánosnak hívták. Ezzel közölte legelőször tervét s 1564-ben 24 éves korában nyerte el a lorettói Miasszonyunkról nevezett zárdában a szerzetesi ruhát. Kimondhatatlan nagy volt az ő öröme, de örültek a jó ferenczrendiek is, hogy ily erényes társat kaptak.

A szerzetben jelszava volt: «Csak egyet akarok: Isten szent akaratát mindenben hiven teljesíteni!» Társai ezt vallották felőle: «Nem volt testvér, ki mindenben oly hűséges lett volna, mint ő. Nem láttuk őt egyetlenegy bocsánatos bűnt elkövetni. Soha sem hallottunk tőle egyetlenegy türel-

metlen szót sem. Soha könnyelműen nem nevetett; mindig valami hasznossal foglalatoskodott. Az engedelmesség volt egész életének zsinórmértéke és szabályozója».

A nép is megszerette a szelid s szogálatkész testvért. Ha elüljárói elküldötték őt, hogy alamizsnát gyűjtsön, mindig gazdagon tért vissza. De első útja a községben mindig a templomba volt az édes Jézushoz. Egy alkalommal sok olajat kapott. Nehezen vitte haza. Kérdezték, miért nem kért egy szamarat. Alázatosságában azt felelé: «Érettem kevésbé kár, mint egy teherhordóért!» Élelme többnyire csak kenyér és víz volt. A szegényeket rendkívül szerette, azért örült, hogy alamizsnás testvér lehetett. Isten néhányszor csodálatosan szaporította alamizsnáját. Ha vendég jött, ő engedte át a czelláját s azalatt az éjszakát a szabadban imába merülve töltötte.

Egyik előjárója Valenciába kemény próbákon vezette át Paschalt. Apró tökéletlenségekért kemény büntetést mért reá s nyilvánosan is dorgálta. Ő nagy köszönettel fogadta azt. Midőn társai az előjáró eljárása fölött felháborodásukat nyilvánították, azt felelé: «Testvéreim, Isten az, a ki előjáróm által hozzám szól s óhajtom, hogy mindennap így bánják velem!» Megismerte ő az igazgyöngyöt: az alázat és szenvedés értékét!

Szüz Máriát is őszinten tisztelte. Már édesanyja adott neki pásztorélete kezdetén egy szent olvasót; ő pásztorbotjára faragta szüz Mária kis szobrát s azt nyája mellett a földbe szurva, köszöntette Jézus édesanyját. Őt tisztelte odaadólag mint szent Ferencz fia is.

6. Isten ajándékai. A sok kegyelem mellett Isten Paschalt egyéb fel-tűnő ajándékokkal is elhalmozta.

Egyszerűsége mellett, jóllehet maga magától tanulta az írást és olvasást, minden nehézség nélkül olvasta s értette a legnagyobb hittudományi műveket. Ximenes János atya, tartományi főnöke próbára tette s csodálkozott egyszerű, találó s könnyed feleletein, melyekkel a legnehezebb kérdéseket is megoldotta. Ádám Péter atya, a jeles hittudós nehézségeket talált néhány szentirási hely magyarázatánál s könyvekben nem talált kellő fölvilágosítást. Paschal bámulatos világossággal és biztossággal magyarázta meg neki azokat. Castellon Diego, tartományi főnöke szintén többször fordult ily nehezebb kérdésekkel Paschalhoz, a portás-testvérhez. Így Senai Péter s de Moia atyák is.

Különös kegyelme volt az ellenségek kibékítéséhez. A többi között Jumilla községben volt egy férfiú, ki magát ellenségén minden áron meg akarta boszulni. Kitűnő papot küldöttek hozzá, de az semmire sem ment vele. Ellenben a mint Paschal őt szeliden kezén fogta s föl szólítá: «Testvérem bocsáss meg ellenednek a fölfeszített Ur Jézus iránti szeretetből, hogy ő is neked az ítélet napján megbocsásson!» a dühöngő oroslán szelid báránynyá változott, maga ment az illetőhöz s kijelenté, hogy Isten szeretetéért megbocsát.

A csodás gyógyulásokról, melyek közbenjáró imája s keresztvetése ál-

tal történtek, egész könyveket irtak, úgy hogy Villareale-ban alig volt család, mely ebbeli szívességét nem tapasztalta.

A jó Isten a jövőbe is engedte többször tekinteni s jóslatai teljesültek is. Így a többi között egy nő imájába ajánlotta Paschalnak két barátnőjét. Paschal felelé: »Dominika fölgyógyul, de Andrea nemsokára meghal». Ugy is történt. Mikor zárdájukból a testvérek a káptalani tanácskozásra mentek, előre mondta: N. atya mint ujonczmester jön haza, Ximenes atyát pedig tartományi főnökké választják. Ugy lett.

7. Átköltözése s megdicsőítése. A föld az emberre a megpóbáltatás és az érdemszerzés helye. A mennyországot kellene kiérdemelnünk. Az egész idő nem hosszú. Mindegyikünkre ki van mondva a halál ítélete. E siralom völgyéből az atyai házba visszatért Paschal is.

Egyik napon (1592-ben) a szentmisénél szolgált. Mikor az utolsó evangéliumnál átvitte a misekönyvet a másik oldalra, arcza átdicsőült s különös öröm sugárzott róla. Ez időtől kezdve kiválóan szivélyes volt mindenki iránt: úgy vigasztalt, úgy bucsuzott ismerőseitől, mintha életében utoljára tenné. Egy beteg nő kérte, imádkozzék érte, hogy fölgyógyuljon. Paschal felelé: «Nem, hanem Isten akarata teljesedjék. Kevés idő múlva mindketten hosszú utra indulunk!» Egyik nap reggel nem nyitotta föl a templom ajtaját. A testvér, ki hozzá bement, betegesen találta az ágyban. Paschal mondá neki: «Vedd a kulcsot, én beteg vagyok!» Betegségének a hire az egész városban nagy szomorúságot keltett. Magához vevén az Ur Jézust mint szent utravalót s fölvevén az utolsó kenetet, társaitól bocsánatot kért, ha valamiben őket megbántotta; a gvárdiánt pedig kérte, hogy a legsilányabb ruhát adja alamizsnaként neki a sirba. Ezután Jézusával egyedül akart lenni. Pünkösöd ünnepén — ez volt születésnapja is — 1592-ben a szentmise alatt, Úrfelmutatás után, lelke a világból csendesen átköltözött oda, hol színről-szinre s örökké láthatja az édes Jézust, kit itten a legfölségesebb Oltáriszentségben elrejtve oly gyengéden szeretett.

A hiteles följegyzések szerint rendkívül nagy tömeg jött ravatalához, melyet a templomban állítottak föl s miseközben az Úrfölmutatás alatt a nép látta, hogy kétszer nyitotta föl a szemét s az oltárra nézett. Már ott és a sirban is a jó Isten kinyilvánította hűségesebb szolgája iránti szeretetét, csodás imameghallgatásban részesítvén azokat, kik Paschal közbejárásához folyamodtak. A szenttéavatási eljárás alkalmával, a megeskettett tanuk vallomása alapján, 14 csodás gyógyulást jegyzett föl a bizottság. V. Pál pápa 1618 június 19-ikén boldogá avatta s ünnepét május hó 17-ikére tette. A szentek jegyzékébe 1690-ben lön iktatva.

XIII. Leo pápa a legfölségesebb Oltáriszentség eme kiváló ismerőjét és tisztelőjét 1897 nov. 28-ikán az Oltáriszentség tiszteletére alakult egyesületek és társulatok fővédnökének jelölte meg.

Visszapillantás. Isten ékesíti a mezőt virággal s Ugyanó adja a katolikus Egyháznak a szenteket. Az emberiség virágai ők és Isten bölcseségének, irgalmának s szeretetének remekművei, de úgy, hogy életmódjuk szentségével ezen állapot elérésére ők maguk is közreműködnek. Dicskoszorujukat soha senki le nem tépheti, mert emberi kéz hozzájuk föl nem ér. A ki hűségesebben s nagyobb szeretettel szolgált Istennek itt a földön, az nyerte el a magasabb polcot Isten trónjánál.

Miként a tenger mélyéből a gyöngyöket szedjük s a bokrok árnyékából az ibolyát, így választja ki Isten igen sokszor az alacsony, egyszerű állásból a lelkeket nagy erények gyakorlására, magasztos tervek megvalósítására, dicső példaképek bemutatására.

Szent Paschal élete olyan volt, mint az oltárszekrényben jelenlévő Ur Jézus előtt égő öröklámpáé: megtöltve a kegyelem olajával; szeretete a szentségi Ur Jézusért lobogni soha meg nem szűnt s másoknak is ugyanerre buzdító például szolgált. Az Ur Jézus szeretetének s az irgalmasság cselekedeteinek szolgálatában töltötte egész életét. Jézust szeretni s Jézusért a felebaráttal jót tenni, ez volt a jelszava. Legyen ez a mi jelszavunk is, kik szent Paschalt tisztelni s követni akarjuk!

Az egyház imája. Isten, ki boldog Paschal hitvallódat Testednek és Vérednek szent titka iránt csodálatos szeretettel földiszitetted, engedd kegyesen, hogy a mely lelki gyarapodást ő meritett ezen isteni lakomából, mi is ugyanabban részesüljünk. Ki élsz és uralkodol az Atyaistennel a Szentlélekkel egyetemben, Isten mindörökön örökké. Amen.

Csukovits János.

☆☆☆☆ ☆☆☆☆ ZSOLTÁR-FÉLE ☆☆☆☆ ☆☆☆☆

Vértezd föl, Jézusom,
Vértezd föl lelkemet!
Gonoszfól védjed keblemet!

Az ész, a szív csalárd,
Mély tenger — s ingafag:
Eget kér, míg poklokba hat.

Varázsa elnyomja
Poklok sivalmaif:
Ha perczig nem virraszt a hit.

Verőfény kél-e még?
Ki tudja? És ime
Az Ur szivárványának hét színe.

Sugára jó, riadj
Poklok kísértete!
Az Ur jár itt, ő illete!

Maradjon, ah! velem
Uramnak szent keze,
Lelkem szárnyad födözze be!

Szárnyad ... mindenkoron ...
S lelkem hozzád magasztosul,
És Nálad áfmalasztosul.

Nagyfalusi Lajos.

Az áldozat

(Elbeszélés.)

Dárdai és saskeői Dárday Gyula gróf érdemeivel, önfeláldozásával tele vannak a lapok. Dicsérik áldozatrakészségét, melylyel felsegélyezte az elégett saskőieket. Négy ház hijján elhamvadt az egész falu. S ép aratás után volt. A jószágot már a házhoz hordták. Egy-két helyen már javában csépeltek is s ekkor jött az a pusztító tűz, mely egy egész év reményét egy csapásra mind letarolta. A jó szomszédfalubeliek jöttek nemsokára társzekerekkel; kenyér, zsír, burgonya s egy-két vánkos jutott a szegény nép segítségéből mindenkinek. A pillanatnyi zavarból így kimenekültek. De mi lesz majd később? Mi lesz télen? Aztán meg akkor lombosátorban sem lehet lakni, mint most forró nyárban? Mikor már a kétségbeesés előre vetette árnyékát, akkor jött a földesur. Nem egyedül jött. Ugy látszik, igen járatos volt a bibliában, onnan olvasta, hogy mikor a farizeusok megjelentek a nyomor tanyáin, egy kürtöst vittek magukkal, ki mindannyiszor hangos jelt adott, valahányszor jó ura egy kis segítséget nyújtott: a balkéz ne lássa, a mit a jobb nyújtott, de az egész világ azért vegye észre. Hiszen különben hogyan tudnák meg, hogy olyan jó, olyan áldozatrakész! . . . Gróf Dárdaynak nem olyan kürtöse volt. Egy pesti könyomatos szerkesztője volt ép nála vendégségen s ő felhasználta ezt a kellemes alkalmat, hogy megtekintse vele az elégetteket.

A szegények mind köréjük sereglettek. S ekkor előáll a gróf s elkezd beszélni.

— Gyermekeim, mint szeretlek én titeket, azt csak most tudom, mikor ily nyomorban látlak titeket. De hát a mit tőletek elvett a sors, azt bőven juttatta nekem. Vannak erdeim, kaptok onnan az építéshez fát. Vannak téglagyáraim, téglá az építéshez lesz elég. Magtáraim is vannak, a szükségekkel én látlak el titeket, mert atyátok akarok lenni.

Ujjongtak örömben, a gróf ur pedig fölényen mosolygott szerkesztő barátjára, ki nem győzte mondogatni, hogy ilyen földesurat, ily aranyos szívű, áldozatrakész embert még nem igen látott.

És másnap már tele voltak a lapok dárdai és saskeői Dárday Gyula gróf érdemeinek magasztalásával. Történetesen az a könyomatos épen a kormány félhivatalosa is volt, tehát félhivatalosan tudomást szerzett a kormány is erről az áldozatról, annál is inkább, mert ezután csak ugy adta a nemes gróf hazafias felbuzdulásában a nagy alapítványokat. Ő felsége sem zárkozhatott el az érdem jutalmazása elől s megkapta a szent István-rend nagykeresztjét, s még az őszszel kerülete meg is választotta képviselőjévé.

A képviselőválasztás után két hétre ünnepelte a falu felépítésének

ünnepét. Ezt a kedves alkalmat használta fel a kormány arra, hogy ünnepelesen átadja a magas királyi kitüntetést.

Zengett az örömmünneptől a bércz és halom. De hogy is ne, mikor szebb lett minden, mint előbb volt, a zsuppos házak helyett mindenütt cserépszindely — a gróf ur kegyelméből. De hány szív mondott e napon forró imát érte, hány hívő lélek könye fohászkodott az Urhoz, áldja meg atyai jótevőjüket. S aztán hangzott az áldomás.

De a gróf urat nem az egyszerű szívek hálája hatotta meg, hanem az, hogy maga a földmivelésügyi miniszter jött le személyesen s hozta magával azt a keresztet. A miniszterelnök pedig nagy elfoglaltságára hivatkozva mentette ki magát, de meleg szavakkal adózott «egy nemes szív áldozatos szeretetének».

Elnémulnak a muzsika hangjai, a vendégek széjjelmennek. A gróf ur egyedül van a kegyelmes asszonynyal. Gyula előveszi a keresztet, a nyakába teszi, a tükör elé megy s nézegeti magát.

— No Gyula, ezt ugyan jól megcsináltad. Hiába, az ügyeseké a világ. Amália bolondnak tartott, hogy úgy dobálom a pénzt. Nem tudta, mily magasra járok... Lám, ugy-e de jól fest ez a kereszt!... Adtam a pénzt, hogy mindenki lássa s a közben a szegények könyeinek letörléséről beszéltem, de azért szemeim — oh ezek a jól látó szemek — magasabbra néztek: a könyeket nézték s a közben az elismerés, a kitüntetés fénye, csillogása ragyogott előttük!... Lásd, Amália, nézd csak ezt a keresztet, hát hiába dobáltam ki a pénzt?...

— Hej, rég elmúltak azok a szép idők, mikor karddal kezükben szerezték ősünk hatalmat, vagyont s királyi elismerést. Most az arany csillogása vakítja, kápráztatja el az embereket s emel magasra. Csak meg kell érteni az idők szelét s érteni kell a módját.

— Ügyes ember vagy, édes Gyulám, nagyon ügyes.

— S ha így haladok, még miniszter is lesz belőlem.

— Adná Isten!

— Majd megcsinálom azt is, csak hadd rám. Most már rám vetette a szemét a miniszterelnök. Egy kis ügyesség s haladok előre.

— Oh milyen aranyos az én uram!

— Ugy-e előbb kinevettél s most dicsérsz?

— De ki látott volna a te kártyáidba?

— Pedig könnyű a játszma, csak érteni kell az emberek nyelvét s eltalálni azt a pontot, a melyen legkönnyebben bevehetők.

— Legyőztél engem is, csodálód lett a te Amáliád is!

Az Andrásy-uton egy daliás lovast bámul a közönség. Sudár, mint a nyárfa s a mellett termete mint a százados tölgynek dereka. Mintha márványszobor volna, oly délczegen üli meg lovát, azt a ficzánkoló állatot. Szinte érzi, hogy közbámulat tárgya s azért olyan büszke ez a lovas. Egy reklámozó kocsisor jő most. Czipra papirosokkal van beaggatva az oldala, a lovak s a kocsisok pedig oly ruhában, mintha farsangot járnának. Ettől az a ló megbokrosodik, egy jajszó se hallik s már elterül a lovas a földön élettelenül. A lóval nem törődnek, hadd fusson utána a lovasrendőr, mindenki a szerencsétlenül járt férfiut akarja látni. Közbe akadt egy, ki a mentőkért telefonált. Mig azok meg nem érkeznek, csak nézik.

— Meghalt, mondja az egyik.

— Talán nem, látod, hogy zilál még a melle. Biztosan elájult.

— Pedig de kár érte, hogy ily fiatalan esett meg vele, alig lehet több 30 évesnél.

— Jaj szegény felesége, ha megtudja, — kiáltja egy résztvevő asszony.

A tömeg azonban nem igen sajnálja, csak nézi s aztán megy az utjára üzleti dolgai után. Legfeljebb egy «szegény» szó s aztán este már el is felejt, hogy mit látott délután.

Gyors automobilon vágatva jönnek.

— El az utból! Helyet! Itt vannak a mentők.

Gyorsan bekötik sebeit s aztán szótlánul, a mint jöttek, elvágatnak a sebesülttel, mert csak sebesült volt, az élet még nem hagyta el.

A nép még néz egy darabig, szemével követi a vágató kocsit s a mint az eltűnik szeme elől, lassankint szétoszlik.

— Csak tudnám, ki lehetett ez a daliás férfi.

— Majd benne lesz holnap az ujságban. Biztosan valami gazdag ur lehetett.

— Azt én is gyanitom, különben nem igen volna módja lovagolni.

— De minek ül a lóra, ha olyan ügyetlen.

— Nem ügyetlenség volt az, hanem csak szerencsétlenség. Szegény, én igazán sajnálom. — S aztán újra csendes lesz az utca. A kik most mennek arra, nem is tudják, hogy mi történt kevéssel azelőtt e helyen.

A klinikának egyik külön szobájában még most is önkivületi állapotban fekszik Dárday Gyula gróf. Az orvosok már két napja súgnak-búgnak körülötte s nem tudják, bizzanak-e életéhez vagy sem. Élet-halál közt lebeg. Az ujságokban már szinte el is parentálták. Kifejezték mély sajnálatukat egy szép reményekre jogosító fiatal ember karrierjének ily gyors megszakadása fölött. Csak egy bizott, csak egy reménylett s imádkozott forrón érte, egy kedves nővér, ki majdnem éjt s nappalt mindig nála töltött.

S egyszer csak kinyitja a szemét s mintha mély álomból ébredne fel, megdörzsöli. Nem tudja, hol van, nem emlékezik semmire. A nővér észreveszi magához térését s szinte magától megfedkezve kiáltja:

— Gróf ur, hát él? ... hát magához jött? ... Hála Istennek!

S a gróf ur ránéz erre a kornettes alakra s aztán szinte gyilkos szemeket vet rá s szó nélkül a fal felé fordul.

— Gróf ur, az ég szerelmére kérem, megismer engem?

— Hagyjon békén! ... Hol vagyok? — susogja később.

— A klinikán. Persze nem emlékezik rá, mert oly nagy volt a zuzódás, hogy önkivületi állapotban volt eddig. De most hála Istennek!

— Vagy ugy! ... Hivja kérem az orvost, mert az apáczákat nem tudom kiállani.

Hogy leverte szegény Angelina nővért e kemény szó. De azért nem mutatta fájdalmát, mosolyogva köszönt s lelkesedve futott az orvosért s ujságolta annak, hogy él s kíván vele beszélni.

Hanem azért még most sem menekült ki a halál karmaiból, még most sem volt biztos a gyógyulás. Önfeláldozó, gondos s végtelen lelkiismeretes ápolásra volt szükség s azért, az orvosok bár észrevették a betegnek érzelmét a kedves nővérek iránt, nem mertek más ápolót melléje adni. S Angelina nővér meg is felelt az orvosok várakozásának. Mindig leste a beteget s ha az egyet pillantott, már megértette óhaját s akkor sietett, hogy rögtön teljesítse. Oly gyengéd szeretettel s oly meleg odaadással vette a beteget körül, hogy az — annál gorombább lett hozzá. Gyalázta az Istent s kinevette szelidségét. De Angelina annál önfeláldozóbb, annál szeretetreméltóbb volt. A guny nyilaival szemben nem védekezik, lehajtja fejét s imádkozik, hogy az Ur Jézus világosítsa fel, ki oly keményen bánik vele. S ha goromba szókkal illeti, ha önérzetét sértegeti, akkor is csak mosolyog s gyengédséggel fizet vissza.

Ez a harczászati mód bántja a gróf urat, ilyenhez nem szokott s annál jobban üldözi. S még se ér el vele semmit: a szeretet várát nem tudja ledönteni.

Mikor egy reggel benyit hozzá a nővér s mosolyogva köszönt neki «Dicsértessék»-et, nem tudja szó nélkül megállani:

— Édes Angelina nővér ...

A nővér néz, nem szokott ily megszólításhoz.

— Édes nővér, egy kérdést szeretnék önhöz intézni.

A nővér nem árulta el meglepetését ily szelid hangok hallatára s csak mosolygott azzal a szelid mosolylyal, melylyel eddig is viszonzta minden gorombaságát. S ez a mosoly volt a felelete.

— Mondja csak, hogyan tud ily kiállhatatlan embert, mint én, olyan önfeláldozással ápolni? Talán valami nagy bünt követett el, hogy ily nagy áldozatot hoz?

— Nem. Az Ur Jézusért teszem.

— Az Ur Jézusért? S más jutalmat nem vár?

— Más jutalmat? . . . Van-e nagyobb jutalom az Ur Jézus birásánál? Mit ér az élet minden kincse, kitüntetése, jutalma az örökkévalóságra?

— De mégis, talán rossz sorsa volt a világban, azért keresett itt biztos otthont?

— Igen, rossz sorsom volt, fenyegetett a veszély, hogy elragadnak az Ur Jézus kebeléről s azért futottam onnan, hogy mint jegyese fogadalommal lánczoljam magamat hozzája.

A gróf ur nem értette mindezt, de azt látta, hogy nem közönséges lélekkel beszél s azért nem bántotta többet, ezentul oly szelíden beszélt vele, mintha csak kicserélték volna. S mindig figyelte most már nem elfogult szívvel s lassanként nőtt tisztelete s bámulata vele szemben. Néha el is beszélgetett vele s ezek a beszélgetések ugy felüdítették fásult szívét s oly belátást nyitottak egy igazán vallásos lélek belsejébe, hogy a mint kezdte szeretni a nővért, meg kezdte szeretni a hitet is. Mintha csak tavasz lett volna szívében! . . . A vallásosságnak még szunnyadó csirája oly szépen feslett a lelkében és Angelina nővérnek aranyos szíve volt annak a napja.

S ily lelki elváltozások között oly gyorsan teltek a napok, hiszen most már nem unatkozott; a nővér beszédjét már mindig ugy várta s később könyveket is kapott tőle. S a mint így elmerült a hitnek tanulmányozásába, lassankint oly érthető lett előtte is a nővér önfeláldozása.

Végre eljött a várva várt nap, a midőn első sétáját tehetette a szabadban. Egy kicsit nehezen ment, de kezdetnek elég volt — a kápolnáig sétálni. Mert az első utja ide vitte, ide az Ur Jézus trónusa elé hálát adni testének és lelkének gyógyulásáért, ide hozta megköszönni az Ur Jézus kegyelmét, hogy oly angyali lelket adott melléje, ki megismertette az élet valódi értékével.

Most már könnyű dolga volt Angelina nővérnek. Csak egy szót kellett szólnia s készségesen beleegyezett, hogy meg is gyónjon. Oh milyen örömnapja volt ez a szegény Angelina nővérnek! Hogy dobogott a szíve! . . . Felejtett minden bajt, keserüséget és szenvedést, mit ki kellett a gróf mellett állnia; hogyne feledte volna el ily nagy győzelemért, mert az erény diadala volt ez a bűn fölött, a szelidségnek a harag fölött.

S hogyne örült volna az a másik lélek is, az a megmentett lélek! . . . Mily buzgóság ömlött el rajta! . . . S a mint ette azt az égi kenyeret, a mint megízlelte a lelki béke boldogságát: akkor megértette már a nővér áldozatát, akkor átértette, hogy *a valódi áldozat csak a tulvilági élet szeretetéből fakad.*

* * *

Látogatóba jön a felesége. Sokat elcsevegnek most s Amália örül, hogy ily szerencsésen megszabadult a férje a bajtól, mert most már újra remélhette, hogy Gyulájából még miniszter lesz.

Egyszer csak benyit a nővér, hozza az uzsonnát. Mosolyogva köszön

s aztán sietve távozik, nem igen akarja zavarni a társalgást. A méltóságos asszony végignézi s a mint kiment, elnevette magát:

— No ilyen bigott sem szeretnék lenni!

— Hagyd, ne bántsd ezt az angyali lelket, több áldozatot hoz ez száz főurnál, mert csakis az ilyen, mint az övé, a valódi áldozat!

Horváth Jenő.

INNEN-ONNAN

Imádság «Mária-Reparatrix»-hez. Oh szeplőtelen Szüz, bűnösök menedéke, kinek élete e földön, Jézus életéhez hasonlóan, az engesztelés folytonos lánczolata volt, ki készségesen eltűrted a te isteni Fiadnak véres halálát kiengesztelésül az Isten ellen elkövetett bántalmaknak és mindazon rossznak, melyet a bűn okozott az embernek; légy mindig kegyes irántunk és folytatd érdekünkben az égben, hol dicsőül uralkodol, buzgalmadnak és szeretetednek művét. — Gyermekeid akarunk lenni, mutasd meg, hogy Anyánk vagy. Nyerd meg számunkra Jézustól, az isteni kiengesztelőtől, hogy az Ő szenvedésének és halálának gyümölcsét lelkünk javára használva, széttörjük

bűnös szokásaink bilincseit, eleget tegyünk hűtlenségünkért s helyrehozzunk minden rosszat, melyet elkövettünk; hogy legyen Jézus világosságunk a sötétségben, erősségünk gyarlóságunkban, segítségünk a veszélyek közepette s adja, hogy az Ő kegyelme és szeretete által, melyekkel eláraszt ez életben, szerethessük, nézhessük és birhaszuk Őt az örökkévalóságban. Amen.

Ismertetés a «Mária-Reparatrix» örökimádás-apáczák társulatáról. E század közepén, midőn a hitetlenség oly ijesztő módon bántotta Istent s szaporította a lelkek megrontására szolgáló eszközeit, épen azon áldott napon, melyen a Szeplőtelen Fogantatás dogmáját kihirdették, 1854 december 8-án alakult meg a Mária-Reparatrix-társulat.

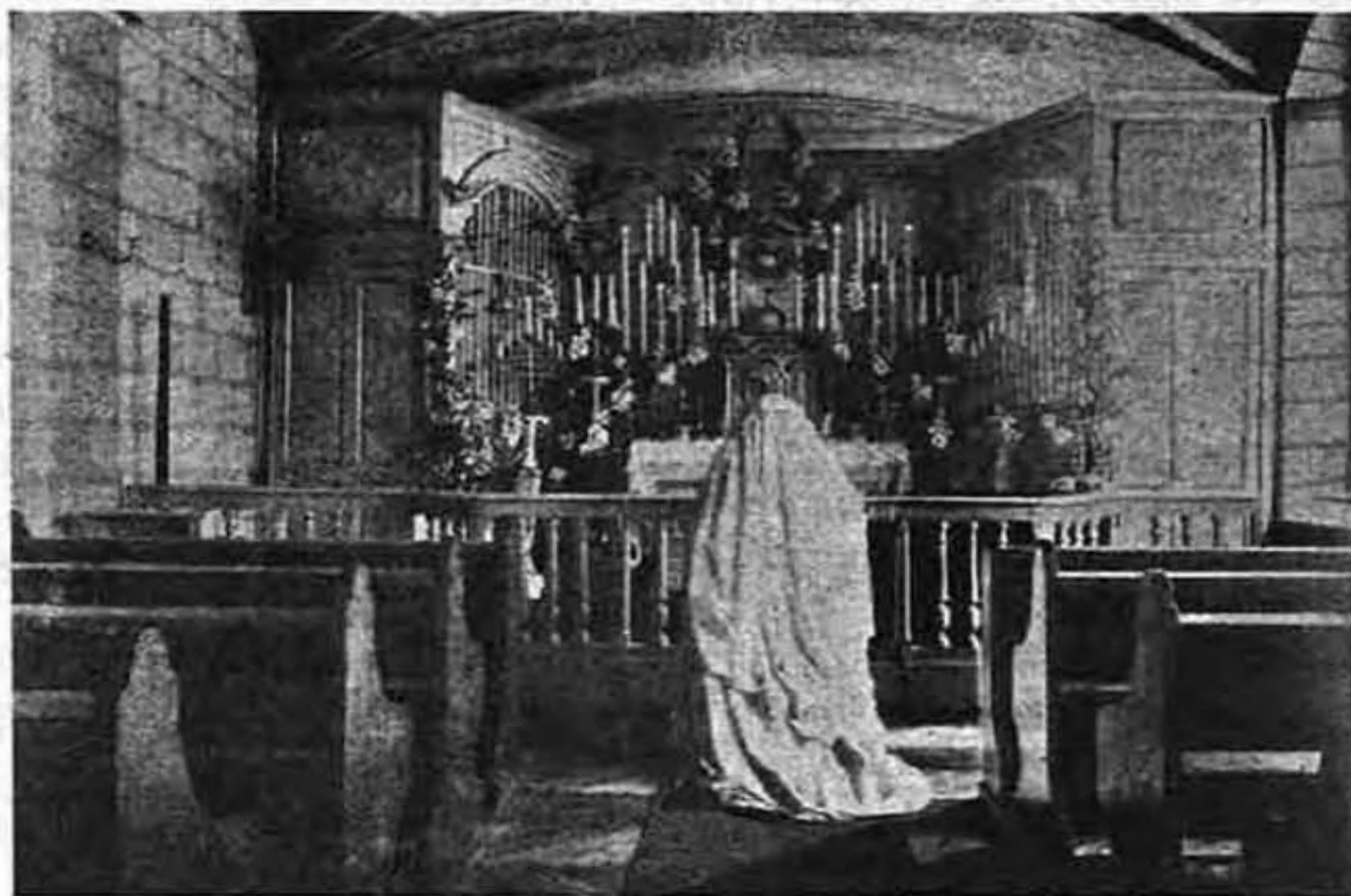

María Reparatrix.

Czélja az isteni Felség kiengesztelése a meggyaláztatások s vétkekért, melyeket az emberek elkövetnek; engesztelés a lelkekért az által, hogy bemutatja Istennek a hódolatot, az elégtételt és engesztelő áldozatot, melyet az isteni igazságosság követel; és a lelkek megjavítása felebarátaink javára folytatott kitartó munkásság által.

Az örökimádás apáczái szüz Máriával egyesülnek, Őt követik s így akarják hivatásuk kettős célját elérni.

Életük sokoldalú: szemlélődő is, tevékeny is; az ima és zsolozsma által

A Mária-Reparatrix apácák Örökimádás-kápolnája. (Budapest, IX., Üllői-ut 77.)

Istenhez törekszik, a teljes odaadásban és apostolkodásban pedig az embereknek áll szolgálatára.

A legméltóságosabb Oltáriszentségben annyiszor és annyira megbántott és megvetett isteni Felség kiengesztelését, főképp ezen Oltáriszentség imádása által gyakorolják, mely a társaság összes templomaiban naponta ki van téve, de teszik ezt Jézus szentsége Szive zsolozsmájának éneklésével, az önmegtagadás és bűnbánat egyéb cselekedeteivel is.

Embertársainkat a buzgóság cselekedeteivel igyekeznek javítani.

A Mária-Reparatrix apácák zárdáikban a különféle társadalmi osztályok számára lelki gyakorlatokat tartanak, valamint fiatal leányok és a nép szegény gyermekeinek is előkészületül az első szent áldozásra. Mely után még tovább oktatják őket a katekizmusra. Vannak könyvtáraik, melyek a jó könyveket terjesztik s így a veszélyes olvasmányoktól megóvnak; továbbá

kongregációik és jótékony intézeteik a jámborság és erényesség föntartására és az azokban való előhaladásra.

A társaság zárdái egész éven át nyitva állanak mindazok számára, kik ott magánlelkigyakorlatokat óhajtanak tartani, kik a vallásban magukat jobban kiképezni, vagy az egyházba való visszatérésre előkészülni kívánnak, valamint bármely más fontos okból.

Ezen intézményeken kívül, melyek az összes zárdában fönnállanak, a Mária-Reparatrix apácák a helyi különös szükségek szerint egyebeket is létesítettek, mint: esti iskolákat, menedékházakat a cselédek számára, a missió telepeken árvaházakat, elemi iskolákat stb.

A társaság a szentszék iránt föltétlen hódolattal viseltetik. Anyaháza Rómában van (Via del Lucchesi 9). Zárdákat alapított Olaszországban, Franciaországban, Belgiumban, Spanyolországban és Portugáliában, Angolországban, Irhonban, Németországban, Afrikában, Amerikában és Jeruzsálemben. Az apácák ruhája szűz Mária színei szerint fehér és kék.

Miután Ő Szentsége IX. Pius a társaságot három brévében jóváhagyta, XIII. Leo pápa Ő Szentsége azt 1883. április 18-án kelt konstitúciójában végleges határozattal megerősítette.

Malakiás próféta és az újszövetség. Malakiás jövendöléseit a többi próféta jövendölésétől az különbözteti meg, hogy nála a szentmiseáldozat egész világosan előtérbe lép.

A szentmiseáldozatról az ószövetségi próféták általában nem szólnak, úgy hogy ha kivesszük a 21-ik zsoltárt és Malakiás könyvét, az újszövetségi kultusz középpontjáról sehol sem találunk szóbeli jövendölést. Csak a tipusok jelzik az új papirend megállapítását. Malakiásnál mintha Isten eme hallgatásért akarta volna kárpótolni népét, nem homályosan, hanem egyszerre a legnagyobb világossággal adja prófétája ajkaira azt, mit eddig homályosan engedett sejtetni.

Az a hanyagság, melylyel a Malakiás korabeli papság tisztét végezte, alkalmat adott Istennek arra, hogy bepillantást engedjen a messiási időkbe s megmutassa az új papság kötelmét. *Nem kedvellek titeket, . . . és az ajándékot nem veszem el kezeitekből,* mondja az Ur Malakiás által. (I, 10.) E szavakkal Isten kettőt jelent ki: 1. hogy az ószövetségi papság elvettetik, és 2. hogy az áldozatok megszűnnek. Mindkét jövendölés beteljesedett. Az újszövetségben látjuk, hogy a régi helyét egészen új papság foglalta el. Az a korlátozás, mely a papi tiszt végzésének jogát Áronra s fiaira (Lev. 8.), nemkülönben a levitákra szorította (Num. I, 49. kk.), az újszövetségben nincs többé. (Zsid. 7. 11. k.) Az Üdvözítő az ő papjainak kiválasztásában nem tekint a származásra, hanem legnagyobb részben a papi családhoz nem tartozókból szemeli ki azokat, a kiknek vállaira akarja rakni a tőle megállapított új istentiszteletnek hű és gondos végzését. Mindazonáltal daczára annak,

hogy a papság általában elvettetett, mégis voltak közöttük egyesek, kiket a Messiás az ő papjai sorába igtatott. Ilyen volt pl. Barnabás apostol. Ezek voltak azok, a kikről jövendőli Malakiás, hogy a Messiás *megtisztítja Lévi fiait és megpróbálja őket, mint az aranyat és mint az ezüstöt* (3, 3).

A papság megszűnése magával hozta az istentisztelet módjának a megváltozását is. A szelid Messiást nem lehet állatok öldöklésével és elégetésével tisztelni. Ő más tiszteletet akar. (v. ö. Zsid. 10, 9.) És a próféta lelki szemei előtt feltűnik az új áldozat, mely a messiási időben be fog mutatni: *Mert napkelettől napnyugatig nagy az én nevem a nemzetek között és minden helyen áldozni fognak és tiszta áldozatot bemutatni az én nevemnek.* (Mal. 1, 11.) Ezt az áldozatot megtaláljuk az újszövetség szentmiseáldozatában, melyet Krisztus Urunk az utolsó vacsorán szerzett. (Mát. 26, 26—28; Márk 14, 22—24; Luk. 22, 19—20.) Ez az áldozat valóban olyan, mint a milyennek Malakiás megjövendölte: *egyetemes*, nem egy nép tulajdona, hanem közös a világ minden nemzetével; *alakja* megfelel az ószövetség vérontás nélküli áldozatának, a minchának, mely főképp lisztlángból és borból állott; *tiszta* saját benső fenségénél fogva, melyet e miatt nem lehet bemocsokolniok a méltatlanul bemutató papoknak sem. Ez az áldozat kiváló magasztalása és dicsőítése Isten nevének, mert az ő dicsőségét semmi sem hirdetheti jobban, mint az oly áldozat, mely tiszta és szent, mint maga az Isten. (L. Dr. Hám Antal «Malakiás próféta» című értekezését a «Hittudományi Folyóirat» XVII. évfolyamának I. füzetében.)

Az Ur testének társulata hazánk multjában. E folyóirat mostani évfolyamában (50. l.) volt alkalmam ismertetni az Ur testének társulatát. Ismertetésemben csak rámutattam, hogy e társulat hajdan hazánkban is virágzott. Több ily társulatról van biztos tudomásunk. Főnnállott e társulat a XVIII. század folyamán *Budaujlahon, Kalocsán és Nagyszombatban.* Ezen társulatokra vonatkozó közelebbi adatokat még régebben közöltem folyóiratunkban.¹ Most csak egy újabb adatot akarok hozzátoldani. Az Üdvözítőről nevezett ferenczrendi tartomány *sebesi* templomában szintén működött az Ur testének társulata (Confraternitas SS. Corporis Christi). Felállították Polakovics Bernardin gvárdián alatt. Behozatala XIV. Benedek pápa 1748. ápr. 26-án kelt engedélyével és gróf Barkóczy Ferencz egri megyés püspök jóváhagyásával történt.² Idővel bizonyára felmutathatunk még több adatot is.

T. K.

¹ 1904. évf. 380. l.

² Fridrich: Historia pars II., pag. 67.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

Az oltáriszentségi kalászok.

IV.

Vigyázzunk! Melletünk van az Oltáriszentség isteni mezeje. Szedjünk rajta gyakran kalászokat gyakori és buzgó áldozásokkal; mert egyedül ezek képesek minket kielégíteni.

* * *

Több mező áll tehát előttünk nyitva.

Valóban itt az *egyház* mezeje, a melyen a szentek erényei virágzanak, a hol a jócselekedetek gyümölcsöznek, a hol az oltáriszentségi isteni kalászok bőven teremnek.

E mellett a mező mellett azonban ott a *világ* mezeje is, a hol a tisztátalan gyönyörök virítanak és a hol a hiu tiszteletet halmozzák fel.

Jaj, mily esztelenek vagyunk! Legtöbbször erre a mezőre megyünk.

Nem gondoljuk meg, hogy ezen mezőn oly virágokból fonunk koszorút, a melyek lehullanak, mielőtt elhervadnának.

E mezőt a mi érzékiségünk tarolja le.

Oh, ha legalább akkor lépnénk az Oltáriszentség mezejére, a mikor ke-

gyelmével hiv bennünket az az emberré lett Isten, a ki számkivetésünk útján társunkká lenni méltóztatott.

Ha pedig lelkünk örömeiben néhány zsenge kalászt már leszakítottunk, hallgassunk isteni társunk szavára, a mely úgy hangzik, mint az, a mely Ruthnak mondá:

«Gyermekem! ne menj többé más tarlóra».

«*Ne vadas in alterum agrum*».

Mikor tehát lelki éhség gyötör, ennek az Üdvözítő utmutatásában megjelölt mezőnek sárguló kalászaire tekintsünk.

Menjünk bizalommal e mezőre; gyakori és buzgó áldozásokkal markos kéréket kössünk rajta. Ezek minket teljesen kielégítenek.

E titok kétségkívül nem az egész kereszténység.

Szent vallásunk ezen kívül még ezer vigasztalást nyújt.

Mégis, szive mélyén melyik jámbor lélek nem érzi, hogy számára az Oltáriszentség nélkül csak nyomorúság terem.

A legtermékenyebb szántóföldek se bírják éhségét annyira lecsillapítani, hogy az Oltáriszentség mezejéről legalább néhány kalászt ne szedjen.

A legbőségesebb kegyelmi források is szárazaknak és szikkadtaknak tünnek fel mellette és ha veled, oh szentségi Isten! nem találkoznék, Dáviddal kiáltana fel:

Mint a szarvas a forrásviz után eped, úgy vágyakozom utánad, Istenem!

Az Oltáriszentség tehát valóban lelki kincs és lelki táplálék.

Tudjuk, hogy lelkünk nélküle szegény, vele azonban mindenhol bővelkedik.

Nélküle gyöngé, vele azonban hatalmas.

Nélküle éhség gyötri, vele azonban teljesen ki van elégítve.

Oh, adjatok nekem az Oltáriszentséget szerető és izlelő lelket!

Az minden szómat megérti, az tudja, hogy az Oltáriszentség mezején valóban csodálatos és teljes a ki-elégítés.

Lám, mily könyörületessel szívvél ajánlja e mező aratóinak, hogy szeretetreméltó készséggel arassanak bőven kalászokat a hitetlenek lábai elé.

Oh! mióta a szentségi igék először hangzottak el, hány kalász gyűlt össze a papok kezei között és mennyi hullt e kezekből a hivek szívének táplálására.

Az isteni Mester parancsolja, hogy azon legyenek és azon buzgólkodjanak naponként, hogy mindennapi kenyerét minden lélek megkapja.

Az isteni vendégséget elkészítik, a választottak gabonáját és a szüzeket nevelő bort együttesen feladják és hangosan kiáltják:

«Isten barátjai, lakjatok jól és igyatok, ittasodjatok meg!

Comedite, amici, et bibite, et inebriamini, carissimi».

Fischer Ágoston.

Oltáregyesületi ügyek.

A budapesti központi Oltáregyesület április havi választmányi ülésén *Kántor* apát, igazgató, a Nagycsütörtök jelentőségét s a gyakori és naponkénti szent áldozásról szóló, *Θ* Szentsége által jóváhagyott határozatot fejtegette a jelenlevőknek s fölhevítte figyelmüket, hogy Nagypénteken és Nagyszombaton minél buzgóbban vegyenek részt a szentségimádáson. Határozatba ment továbbá, hogy német ajkú oltáregyesületi tagok számára a Szervita-templomban fog

minden hónapban, a második vasárnapot követő csütörtökön, közös istenisztelet végeztetni. A választmány a márczius hónapban rendezett oltáregyesületi kiállításnak eredményét is megbeszélte.

*

A ditrói Oltáregyesület ünnepe. Igen kedves ünnepséget rendezett a ditrói Oltáregyesület Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén a ditrói község ház nagytermében.

Az ünnepet Takó János szentszéki ülnök, plébános és igazgató nyitotta meg, fejtegetvén az Oltáriszentség nagyságát, hatását az emberiségre, különösen a nappal hasonlítván össze; beigazolta, hogy Oltáriszentség nélkül kihalna a szivekből minden jó érzelem és romlás következne az emberiségre.

Legérdekesebb pontja volt az ünne-

pélynek András Péter káplán felolvasása. Lefestette a ditrói Oltáregyesület bajait, hiányait, az Ur Jézus óhajait és megmutatta a módot, hogy miképen alakulhat át a mai közömbös társadalom Jézus Szive szerintivé. Megjelölte az orvosszerek legbiztosabbikát az Eucharistiát. Különösen rámutatott arra, hogy a férfiaknak is be kellene állani az imádásra, hogy ne csak Éva árva leányai, hanem árva fiai is részt követeljenek az Ur Jézus áldásából. Végül rámutatott az Ur Jézus kívánságaira. Az ünnepség többi pontját szavalatok, ének- és zeneszámok töltötték be. Mindvégig gyönyörűsége telt a közönségnek a szépen sikerült ünnepélyen.

Az ünnepély rendezésében kiváltképen Ádám Poli őnagysága fáradozott. Ő volt azon leginkább, hogy az Oltáregyesület kifelé is számot adjon munkásságáról. Az eszmét csak helyeselni tudjuk, mert így kelthetünk érdeklődést.

Km.

*

Oltáregyesületi lelkigyakorlatok. Az idei nagybőjti szentidőt számos Oltáregyesület igyekezett felhasználni lelkigyakorlatok tartására. Jó példával jártak elől az erdélyi oltáregyesületek. Lánglelkű püspökük, Majláth Gusztáv Károly gróf érdeme ez; mert ő tette lehetővé az oltáregyesületeknek a lelkigyakorlatok tartását.

A *gyulafehérvári* Oltáregyesület tagjai márczius 29-től április 1-éig végezték szentgyakorlataikat Lollok József lazarista atya vezetése alatt. A *kolozsvári* oltáregyesület számára P. Kerling János, S. J. főgymn. tanár

tartotta az elmélkedéseket. A *sepsi-szentgyörgyi* oltáregyesület lelkigyakorlatát Jaross Béla vezette. A *székelyudvarhelyi* Oltáregyesületi szentgyakorlatokat pedig Lollok József végezte.

A *segesvári* Oltáregyesület márcz. 22—24-ig triduumos szentgyakorlatot tartott. A beszédeket Meisel plébános, Fuchs székelykereszturi hittanár és P. Kory ferencrendi provinciális mondották. A triduum méltó befejezése kép márcz. 25-én szép számmal járultak közös szent áldozáshoz az oltáregyleti tagok s egyéb hívek is.

Km.

*

Az örökös szentségimádás és a szegény templomok fölsegítésére alakult budapesti központi Oltáregyesület választmányi és terjesztőnöi gyűléseinek sorrendje:

1. A gyűlés szentséglátogatással egybekötött lelki szent áldozással kezdődik, a mely alkalommal az igazgató, vagy más a jelenlevők közül, az oltár lépcsőjén térdelve, a következő imát mondja elő:

„Isteni Megváltónk és kegyes Üdvözítőnk, édes Jézus! a ki minket véghetetlen kegyelmedből meghívtál, hogy a legfölségesebb Oltáriszentség iránti tiszteletet és imádást gyenge tehetségünkkel ápoljuk és terjeszszük, ime megjelentünk a Te oltárod előtt, hogy így egészen a Te közeledben alázatosan kérhessünk Téged, add meg nekünk kegyelmesen, hogy a Szentlélekisten fölvilágosító kegyelmével és a legfölségesebb Oltáriszentségben rejlő szentséges Szived szeretetével fölgyulasztva, mindazt

megismerjük, a mit Te, édes Jézusunk, a legfölségesebb Oltáriszentség minél nagyobb dicsőségére és a mi gyarló lelkünk javára, általunk, a Te jóakaró bár, de gyarló hiveid által művelni óhajtasz.

Esdve kérünk azért, édes Jézusunk, add meg nekünk a kegyelmet, hogy szent ügyedről tanácskozva, egyes-egyedül a Te dicsőségedet keressük és mozdítsuk elő. És mert napról-napra jobban látjuk, hogy nálunk is «sok az aratás, de kevés a munkás», esdve kérünk, támaszsz minél több odaadó lelkes munkást, hogy egyesületünk, mely kiváló módon a Tied, a Te szent neved dicsőségére minél többet tehessen.

Ti pedig, kik egykoron az oltár-egyesületeknek szent alapítói és tagjai és a legfölségesebb Oltáriszentségnek buzgó tisztelői voltatok, a kik ma már az égben színről-szinre látjátok Azt, kit e földön az Oltáriszentségben buzgón imádtatok, könyörögjetek érettünk, hogy szent példátokat hiven kövessük!

Édes Jézusom! erős hittel hiszem mindazt, a mit szent egyházad által tanítasz s most különösen hiszem és vallom, hogy Te ezen legfölségesebb szentségben igazán és valósággal jelen vagy ... Erősítsd hitemet!

Édes Jézusom! bizalomteljesen reménylem, hogy megbocsátod bűnemet, hogy itt e földön szent malasztodnak és egykoron az örök boldogságnak részesévé tessesz, s kérlek, ne engedd, hogy e szentség nélkül éljek, avagy meghaljak. ...

Gyarapítsd reményemet!

Édes Jézusom! teljes szívemből szeretlek; kiváltképen pedig szeretlek e legfölségesebb szentségben, melyben Te véghetetlen szeretetedből jelen vagy. ...

Gyulaszdd föl mindinkább szeretete-temet!

Édes Jézusom! teljes szívemből szánom és bánom minden bűnömet, s ígérem, hogy soha többé nem vétkezem!

Uram! nem vagyok méltó, hogy bejőjj az én hajlékomba, hanem csak egy szóval mondd s meggyógyul az én lelkem!

Jézusom, jőjj az én szegény szívembe ... és maradj velem mindenkor! Amen».

2. A szentséglátogatás végeztével a gyűlés tagjai mély csendben a gyűlésterembe vonulnak.

(A terjesztőnői gyűléseken ájtatos olvasmány Kempis Tamás «Jézus követése» vagy más hasonló irányu ájtatossági könyvből, mire az igazgató az ájtatos olvasmány kapcsán rövid magyarázó és buzdító beszédet intéz a terjesztőnőkhöz.)

3. A legutóbbi gyűlés jegyzőkönyve olvastatik föl.

4. A folyó ügyek megbeszélése.

(A terjesztőnői gyűléseken a jegyzőnő névszerint fölhívja a terjesztőnőket, hogy egyenkint jelentést tegyenek múlt havi működésük eredményéről és a szerzett tapasztalatokról. A terjesztőnők fölolvassák az időközben megnyert új tagok neveit stb., beszámolnak a gyűjtött alamizsnákról és az ezekről szóló és külön lapra

irt jegyzéket átszolgáltatják a jegyző-nőnek.)

5. A gyűlések a következő imákkal fejeztetnek be.

Az előimádkozó: Oh szent lakoma, a melyben Krisztus vétetik, kinszenvedésének emléke megületik, a lélek malasztal telik és a jövőendő dicsőség zálogát nyerjük.

Az előimádkozó: Kenyeret adtál mennyből nekik.

Mindnyájan: Minden gyönyörűséggel teljeset.

Könyörögjünk. Ur isten! ki nekünk a csodálatos Oltáriszentségben kinszenvedésednek emlékezetét hagytad: adjad, kérünk, a Te Testednek és Vérednek szentiséges titkát úgy tisztelnünk, hogy megváltásodnak gyümölcsét magunkban szüntelen érezzük, a ki élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Amen.

Oltalmad alá futunk, Istennek szent Szülője, könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején, hanem oltalmaz meg minket minden veszedelemtől mindenkoron, dicsőséges és áldott Szűz! mi asszonyunk! mi közbenjárónk! mi szószólónk! engeszteld meg nekünk Fiadat, ajánlj minket Fiadnak, mutass be minket szent Fiadnak. Amen.

Áldassék végnélkül és dicsőítettessék

A legfőbb Oltáriszentség!

Az Atyának és Fiának és Szentlélekistennek nevében. Amen.

Dicsértessék az Ur Jézus Krisztus! mindörökké. Amen.

*

Adományok az Erzsébet-Örökimádás-Templom számára. Gróf Serényi Istvánné

20 k, Fábry Sarolta ivén 34 k, Panyiszkó Mária 20 k, Jákli Ferenczné 40 f, Sebestyén Ferenczné 20 f, Branch Károlyné 2 k, Roth György ivén 4 k, Dávidné urnő 10 k, Dobrovolszky Mária 2 k, Schlagmann Augusztá 2 k, T. E. 1 k, H. I. 20 k, N. N. 2 k, Kosarka Anna 2 k, N. 1 k, Krémarz Irma 10 k, Gregoretz Mária 2 korona.

*

Az oltáregyesület rendes tagjaitól az 1905. év szeptember és október havában befolyt díjak:

Barát Istvánné 2 k, Samák Györgyné 2 k, Samák Mariska 2 k, összesen 18 kor. Szedlák Anna 4 k, Gross Aloizia 2 k, Farkas Ágnes 2 k, Foró Mária 64 f, Magdalik Mária 40 f, Bogdenas Flóra 2 k, Gazder Józsefné 1 k, Molnár Józsefné 8 k, Ghyczy Ida 10 k, Brédl Sándorné 2 k. Özv Edvi Illés Gyuláné urnő által: dr. Kéry István 10 k, báró Mandorff Károlyné 8 k, Török Árpádné 4 k, Edvi Illés Aladár 2 k, Szabó Istvánné 2 k, Baráth Krisztina 1 k, Török József 40 f, Török Teréz 40 f, összesen 27 k 80 f. Ftdő Gyürky Endre plébános ur a vámos-mikolai tagok részéről 47 k. Ftdő Griffel Lajos ur a gyoroki tagok részéről 8 k 96 f. Kapitán Johanna 2 k, Hugoly Mária 4 k, özv. Balogh Anna 48 f, Bodó Anna 1 k, Blaskovics Mária 5 k, Huszka Margit 24 f, Csókási János 24 f, Ohnmacht Anna 2 k, Szabó Mária 1 k, Palkovics Róza 4 k, özv. Valenta Andrásné 1 k, Hajnal Istvánné 4 k, Sztankovszky Mária 2 k, Balogh Mártha 2 k, Balogh Janka 24 f, Balogh Katicza 24 f, Balogh Mária 24 f, Bocskai Mária 1 korona.

Szerkesztő: Dr. Breyer István.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály kiskunmajsai plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 3 korona.

Félévre csak 1 kor 50 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

Sokszorosan
kitűntetve ■

RÓTH MIKSA

cs. és kir. udvari üvegfestő

Budapest, VIII., Kender-u. 22. és 24. sz.

Mindennemü **üvegfestmények** a legegyszerűbbtől a leg-
gazdagabb kivitelig. Diszes **üvegmozaik-munkák**
velencei modorban.

Sokszorosan
kitűntetve ■

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntetve: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhímezésekben, valamint
hímzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, monstran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olcsón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.*

